

periode. Der viser man altsaa ganske klart, at for de efterfølgende Aar kan der ikke udkræves Balance for Regnskabet. Lad mig tage Tilfældet, som det forelaa, at hvis man i Aar altsaa var gaaet med til, at Skatten skulde opkræves med et Tillæg af 25 pCt — selv om Budgettet til næste Aar havde vist et nok saa stort Underskud til Trods for, at der atter næste Aar blev opkrævet 25 pCt. ekstra —, saa maatte man dog have fundet sig i Underskuddet næste Aar og næste Aar igen, kort sagt, lige til Valgperioden var udløben. I disse Aar kunde der altsaa ingen Balance finde Sted paa Regnskabet.

Endelig er der endnu en Bestemmelse i § 27, som man maa have for Øje ved Fortolkningen af det rejste Spørgsmaal, det er det 4de Stykke, hvor der staar: „Efter det stedfundne Valg træffer Kommunalbestyrelsen endelig Bestemmelse om, hvorvidt den i Henhold til den tidligere Kommunalbestyrelses Beslutning paakrævede eller en mindre Skatteudskrivning skal foretages, og kan ved en enkelt Behandling vedtage Kommunens Budget for det kommende Aar”. Se, der kommer altsaa Tilfældet, at naar det nye Valg har fundet Sted, er det ikke saaledes, at den nye Kommunalbestyrelse da er bunden til at tage den Skatteprocent, som er opført paa Budgettet, før Valget fandt Sted, men den er frit stillet. Det viser jo bedst, at der ikke behøver at skaffes Balance. Hvis den anden Regel skulde have været Lovens Regel, det, der paastaas, at der skulde være Balance, var det noget, der fulgte af sig selv, at hvis den nye Kommunalbestyrelse ikke satte Udgiften ned, maatte selvfølgelig Skatteprocenten forhøjes saaledes, at der blev Balance. Men det staar der ikke i det paagældende Stykke. Og der er en anden Ting, der ogsaa maa føre til Anerkendelse af denne Fortolknings Rigtighed. Der gives i Loven akkurat den samme Regel om Nedsættelsen af Grundbeløbet som om Forhøjelsen af Grundbeløbet. Men nu vil jeg sætte, at Budgettet viste et Overskud af 50,000 eller 100,000 Kr. Er der saa virkelig nogen, der vil paastaa, at man af den Grund vilde gaa med til en Nedsættelse af Skattens Grundbeløb? Jeg tror det ikke. Jeg tror, at der vilde man ganske roligt overlade til Kommunalbestyrelsen, om den fandt det opportunt eller ikke at gaa til en Nedsættelse, og ikke mene, at det var en lovbunden Regel, at det skulde ske. Men det maa ikke glemmes, at det er akkurat den samme Regel, der gælder, hvor der er Tale om Nedsættelse, som hvor der er

Tale om Forhøjelse af Grundbeløbet. Gør man det ene gældende og siger, at Kommunalbestyrelsen er bunden til, saa snart der viser sig et Underskud paa, lad mig sige 50,000 Kr., at forøge Procenten med 1 pCt., saa er den ogsaa bunden til at tage Konsekvensen og nedsætte den med 1 pCt., hvis der er et tilsvarende Overskud.

Jeg har dernæst ogsaa gennemgaaet de Bemærkninger, der faldt forrige Aar under Rigsdagens Forhandlinger, for at se, om jeg der nogetsteds kunde finde en Udtalelse om, at man ved denne Lov vilde lægge en Pligt paa Københavns Kommunalbestyrelse, vilde forandre den tidligere Regel og forlange, at den skulde opkræve et saadant Beløb, at der blev Balance, saa det altsaa ikke var Kommunalbestyrelsen, der havde Valget. Men alt, hvad jeg har kunnet finde af Udtalelser derom — meget er det ikke —, gaar i modsat Retning. Jeg ser saaledes, at det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Christiansen) under Forhandlingerne 8de April 1910 udtalte — det staar Sp. 1280 —: „Naar et Flertal i Kommunalbestyrelsen mener, at der til Byens Fornødenheder kræves mere Skat, saa skulle vi ud paa Valgtribunerne og slaas om det”. Der er udtalt, at det var et Flertal i Kommunalbestyrelsen, der skønnede over, hvorvidt Byens Fornødenheder krævede, at Skatten skulde forhøjes, og saa vidt jeg har kunnet se, var der ingen i denne Sal, der tog til Orde og sagde: Nej, det er i Virkeligheden ikke Kommunalbestyrelsen, der afgør det, det er Loven, der afgør det. Det rene Skøn om, hvorvidt det, naar der er et saadant Underskud, er fornødent at tage en højere Procent end Grundbeløbet eller ej, er et Spørgsmaal, der er mig ganske uvedkommende i min nuværende Stilling. Jeg har kun villet holde mig til det, der vedrører den juridiske Fortolkning af Loven af 18. April 1910, og min Konklusion er den, at jeg ikke kan give den Opfattelse Medhold, som er udtalt af Borgerrepræsentationens Formand.

Kristensen: Jeg er fuldstændig enig i den højtærede Indenrigsministers Svar til Magistraten og ligeledes i hans Udtalelser i Dag. Det kan absolut ikke være Meningen, at der hvert Aar skal udskrives det Beløb, som svarer til de Udgifter, det er vedtaget at afholde, fordi det ganske simpelt er umuligt. Det vilde fremkalde en Svingning i Skatteudskrivningen, som i det praktiske Liv vilde være meget uheldig. Men naar det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Niels Rasmussen) henviste til Landkom-